

Pod hviezdami pri kozube

Zapadajúce slnko sfarbovalo oblohu do krvavočervenej miešajúcej sa s ružovou, ktorá postupne prechádzala do jemnej fialovej. Posledné lúče sa ligotali na kvapôčkach vody, ktoré vystrekovali z peniacej rieky a listom na stromoch prepožíčovali teplejší odtieň.

Z komína stúpala dym a vzduchom sa vznášala vôňa páleného dreva. Za oknom sa mihotalo svetlo kozuba.

Vysoký muž v lilavom habite, slivkovom plášti a špicatom klobúku sa zhlboka nadýchol čerstvého vzduchu a zaklopal na dvere chalupy.

Chvíľu sa nič nedialo, no muž nezaklopal znova, vedel, že nie je treba. Dvere sa nehlučne otvorili.

„Pod' ďalej," povedala žena stojaca v nich. „Nebudeš tu predsa stáť v zime."

Obrátila sa a nečakajúc na host'a, pobrala sa hlbšie do domu, jej krok nebol hlasnejší než tichý šelest.

Mala na sebe obyčajné hnedé nohavice s trakmi a bielu košeľu svietiacu v prítmí. Jednoduché, no predsa dokonale pasujú k jej štýlu.

Muž vošiel za ňou a neprekvapilo ho, že vchodové dvere sa zatvorili samé. Nachádzali sa v predsieni so skriňami na topánky a vešiakmi na kabáty. Žena len mávla prúťkom a host' razom prišiel o zvrchník, klobúk aj čižmy, zato sa mu na nohy nazuli papuče s veselým kvetinovým vzorom.

Bez slova šla ďalej a otvorila dvere na druhej strane chodby. Ocitli sa v útulnej miestnosti osvetlenej svetlom z krbu. Steny boli obložené knihami, pri ľavej bol masívny mahagónový stôl a drevená stolička s polstrovaním. Dve kreslá s vysokými operadlami pred ohňom len lákali sadnúť a oddýchnuť si.

Na stolíku medzi nimi stál podnos s cukríkmi a muffinmi.

Bolo jasné, že host' bol očakávaný, koláče vyzerali čerstvo, krížom cez operadlá kresiel položené deky mali slúžiť očividne na zakrytie.

Hostiteľka sa konečne otočila k návštevníkovi.

„Myslela som si, že za mnou prídeš skôr, Albus."

„Chcel som," povedal profesor transfigurácie, „ale nemohol som sa uvoľniť. V škole je veľký zhon, veď to poznáš, hlavne teraz, keď je... po všetkom."

„Ale," usmial sa jemne, „teraz som tu."

„Aye, si tu..." zamyslene povedala.

„Och, posad' sa," vyhrkla zrazu, „urob si pohodlie. Ako doma," viedla ho ku kreslu.

Posadili sa oproti sebe. Žena sa zahľadela do ohňa, neprítomne pozerala do plameňov.

„Si takmer rovnaká ako pred rokmi," ozval sa Albus. „Tvoja tvár... pribudli na nej vrásky, ale

celkovo... nezmenila si sa, Emma."

Menovaná naňho pozrela, ich pohľady sa stretli, jej prekvapený a skúmavý, jeho iskriaci záujmom a dobrou náladou.

„Ani ty nie, len som nečakala, že si necháš narásť takú dlhú bradu," konečne sa usmiala a rukou mávla tým smerom.

„Mám v pláne nechať ju narásť až po zem," odvetil Albus vážne.

„Naozaj?"

„Nie," žmurkol. „Uverila si mi?"

„Ani na sekundu," pokrútila Emma hlavou s úškrnom na perách, „ale pri tebe by ma to ani neprekvapovalo. Vždy si bol... svojský. Asi ako ja," žmurkla naspäť.

„Presne tak. Vidím, že máš zase späť svoj starý účes," podotkol Albus.

Emma si prešla rukou po vrkočoch farby prešedivenej tmavej hnedi. Najprv sa pousmiala pri spomienke, ako počas celej školy nosila vlasy v dvoch copoch, no potom do nej ako strela z dela vrazil dôvod, pre ktorý si účes musela zmeniť. *Vojna*. Kvôli maskovaniu sa musela vzdať nielen vlasov, ale aj všetkého, čím bola. A keď sa konečne vrátila naspäť k svojmu starému ja, zistila, že už nie je také isté.

Úsmev jej z tváre zmizol, nezostala po ňom ani stopa.

Nálada sa citeľne zmenila, zrazu bolo v miestnosti chladnejšie napriek plameňom, ktoré boli len kúsok od nich.

Emma sa oprela o kreslo a prekrížila si ruky na hrudi.

„Ach, Al. Kam sme sa to dostali? Ja, čo som prisahala, že na svoje vlasy nikdy nesiahnem, a ty, čo si ma uistoval, že ti dlhá brada nehrozí."

Albus vedel, že nehovorí len o účesoch.

„Neviem, naozaj. Vyzeralo to byť také jednoduché... Len učiť, rozdávať vedomosti, povedať pár sľubov a prisah... A takto sa to zvrtilo."

„Pamätáš si ešte, čo sme vraveli, keď sme boli mladí? Pred vojnou, pred učiteľstvom, dokonca pred *tým* letom?" prehodila Emma napoly zamyslene.

Albus na ňu pozrel, oči mala jasné a prekvapivo nevyzerala stratená v minulosti.

„Povedal si..."

„Povedala si..."

„...že budeme navždy spolu," dopovedali zároveň.

„Aye. Tak prečo je také ťažké tie sľuby dodržať? Vždy som nad tým rozmýšľala," potichu vyslovila.

„Radšej neodpoviem, lebo by som zase raz vyznel ako hlupák. To sa mi stáva jedine pri tebe," pousmial sa Albus.

„Á, citrónový drops! Ty si na mňa myslela, ako vidím."

Zobral si jeden z cukríkov.

„A tieto muffiny... Aké sú?"

„Citrónovo-čokoládové," pousmiala sa Emma.

„Aké zaujímavé spojenie. Nebudem sa ťa pýtať, či si ich piekla sama, lebo už poznám tvoju odpoveď, ktorá by znela ‚nie'..."

„Piekla."

„Čože?" Albusovi skoro zabehol cukrík.

„Prekvapilo ťa to, Al?" Emma sa spokojne uškrnula. „Povedala som si, že je čas, aby som konečne niečo ukuchtila. Za skoro polstoročie nevarenia som trochu pozadu."

„Nuž, tak v tom prípade musím ochutnať. Takéto niečo sa nevidí každý deň," načiahol sa Albus po koláčik.

„Výborný. Čo iné sa dalo čakať?"

„Dala som si záležať, *mo leannan*."

„Leannan... zlatko... tak si mi nepovedala celé veky."

Ich pohľady sa stretli.

„Ako inak by som mala osloviť... najlepšieho priateľa?" usmiala sa Emma so smútkom v očiach.

Chvíľu obaja mlčali. Čo mali povedať, keď ich pocity sa slovom dali vyjadriť len ťažko? Nakoniec prehovorila Emma.

„Ja... Lúbim ťa." Sklopila pohľad, aby sa vyhla čomukoľvek, čo sa Albusovi mohlo zračiť na tvári.

Konečne sa odvážila, nespomínala si, či niekedy predtým vyslovila túto pravdu, ktorú poznali obaja.

„Stále? Po toľkom čase?" To boli jediné slová, čo Al povedal. Jediné, čo ho prekvapilo, bolo, že tie slová počul až dnes. Boli tak vzdialené od tých, čo vyslovila pred rokmi, nie podobou, ale významom.

„Nikdy som neprestala," pousmiala sa.

„Ani ty si neprestal, však?"

Vedel, o čom Emma hovorí.

„Nie," povedal s myšlienkou na zlatisté vlasy padajúce v kučerách na golier košele, ostrú bradu a šibalský úsmev na chlapčenskej tvári. „Akoby som mohol," zašepkal. Až po chvíli si uvedomil, že to vyslovil nahlas.

Pozrel na Emmu a ona naňho.

„Ale ty..." slová sa jej zadržli v hrdle.

„Či som takto premýšľal o nás dvoch?" dopovedal Albus.

„Istý čas som si myslel... možno... ale potom... a teraz... neviem."

„Dúfala som, že mi v tomto zaklameš," povzdychla si Emma s jedným kútikom úst vykrúteným nahor.

„Nemôžem," Albus sa snažil do hlasu vložiť čo najviac láskavosti, „aj keď som sa snažil."
„Viem. Teda, rozumiem," pokývala hlavou.
„Nie je to také jednoduché. Je v tom..."
„On. Prečo? Vlastne, neodpovedaj!
Ifriinn, nemohlo to byť ľahšie?" zakliala.

„Ťažko povedať. Možno keby som ťa poslúchol... ukončil to hneď na začiatku..." Albus si prešiel rukou po tvári.
„Tak nehovor. Nebola to tvoja chyba, že si videl aj v najhoršom človeku to najlepšie," zahriakla ho.
„Možno nie, vieš však, čo je horšie? Zahliadol som v ňom aj zlú stránku, ukrytú hlboko pod galantnosťou a reformnými plánmi, ale čo som spravil? Nič. A vieš prečo? Lebo som bol zamilovaný. Pobláznený. Myslel som si, že ho dokážem zmeniť... No za moju pochybnosť zaplatila moja vlastná sestra a státisíce ľudí."

„Nakoniec si sa mu však postavil," povedala Emma pevne. „Nezabúdaj, bola som tam s tebou."

„No mnohí by povedali, že príliš neskoro. Obete tých ľudí... tvoja... naša..." v oku sa mu zaleskla slza. „To, čo sa stalo, si nikdy neodpustím."
Emma sa načiahla a položila svoju ruku na jeho.
„Nikdy nie je neskoro na bojovanie za správnu vec. A tým, že si ho porazil, si zachránil nás všetkých," usmiala sa naňho.

Albus sa pozrel na ich dlane, potom si preplietol prsty s Emmínymi.

„Veľmi mi na tebe záleží, Emma. A ak by som ťa stratil, bol by som viac než smutný, lebo si moja najlepšia priateľka. Nedokázal som ti to?"
„Aye, dokázal. Niekoľkokrát. A ja tebe tiež. Pretože ty si takisto bol vždy môj najlepší priateľ."
„Nie som vari ja tvoja láska?" prekvapene na ňu pozrel.
„Samozrejme, že si, ale v prvom rade si mojím najlepším kamarátom," usmiala sa Emma.
Asi... asi by mi to malo stačiť. Ale stačí?

Jemne si vymanila ruku a postavila sa. Spreádzal ju zvuk vŕzgajúceho kresla.
„Dáš si niečo na pitie? Mám čaj alebo aj niečo silnejšie," žmurkla.
„A čo také?" privítal rozptýlenie Albus.
„Whisky, ako inak. Pravú škótsku," zazubila sa.

„No, tak mi nalej, prosím. Už dlho som nemal nič podobné."
Emma poodišla ďalej, obišla kreslo s Albusom a z jednej police vytiahla knihu. Následne sa celý regál vysunul a odhalil malú miestnosť, ktorá slúžila ako sklad nápojov.
„Á, tajné dvere ukryté za knihami. Niečo také som čakal," vyhlásil Albus.
Natiahol krk a nakukol dovnútra.

„Zdá sa, že tam máš celkom slušné množstvo. Pôsobivé na niekoho, kto pije tak dvakrát do roka.“

„Nemohla som predsa vyhodiť celú babičkinu zásobu,“ povedala s hraným pobúrením.
„A navyše, v každej poriadnej škótskej domácnosti musí byť whisky,“ šibalsky prehodila.

Vytiahla jednu fľašu a skúseným okom pozrela na dátum výroby.

„Táto je kvalitná, naša vlastná. Je ešte od babkinho otca, bol to vášnivý milovník uisge beatha.“

„Uisge beatha? Čo to je? Nejaký starý škótsky zvyk?“

„Znamená to whisky,“ zasmiala sa Emma.

Postavila fľašu na stolík a zo skrinky na druhom konci miestnosti priniesla dva poháre. Keď otvárala fľašu, tvár jej ožarovalo svetlo z kozuba a na moment sa Albusovi zdalo, akoby sa všetky vrásky stredného veku vyhladili a ona pred ním stála rovnako krásna ako pred päťdesiatimi rokmi.

Potom sa zaleskli jej šediny a Al si uvedomil, že rovnaké má vo vlasoch aj on. *Zostarli sme*, pomyslel si.

Dvaja priatelia zo školy, zviazaní láskou a časom. Jedine tie dve stále budú. Plynú spolu.

Zobral si ponúkaný pohár a zmočil ústa v jantárovej tekutine.

Kvalitná, ozaj. Vyrobená s láskou, preverená časom.

Emma sa s povzdychom posadila.

„Toto mi chýbalo. Sedenie pred krbom, rozprávanie sa...“

„Keď som tu bol naposledy, kozub vyzeral úplne inak. A vlastne aj celý dom. Čo ťa, prosím ťa, viedlo k tomu, aby si vilu svojej starej mamy prestavala na toto?“ mávol Al rukou, zahrňajúc všetko okolo.

„Nemám rada veľké sídla. Ani také nepotrebujem. Načo by mi bola vila? Rozhodla som sa zostať v Škótsku, to už vieš, a tak, keď už sme všetko opravovali a stavali nanovo, mi napadlo, prečo nie aj toto?“

„A nechcela si si radšej kúpiť nový dom?“

„Nie. Moja rodina tu žije už generácie, naše pozemky sa rozprestierajú všade okolo. Načo by som si kupovala dom inde, keď tu mám lány dobrej zeme? A nie,“ zastavila ho, keď otváral ústa, „ani sa nepýtaj, prečo som si nevybudovala dom na inom mieste. Toto je to najlepšie na celom pozemku, mám tu blízko rieku aj jazero. A Cuodrin.“

Cuodrin. No jasné. Kelpia bola s Emmou zviazaná takmer nepochopiteľným putom.

„Ešte sa s ňou vídaš?“ spýtal sa Albus s miernym prekvapením v hlase.

„Ako inak. Naše priateľstvo je také pevné, až ma to pri jej pôvode prekvapuje,“ vyriekla Emma.

„A je to definitívne?“ Albus sa rozliadol po miestnosti.

„No, možno sa raz presťahujem na Nový Zéland, tak ako som chcela v mladosti. Uvidíme,“ usmiala sa.

„Ach, Nový Zéland, tvoje obľúbené miesto,“ pobavene prehodil Albus. Usmiali sa na seba.

„A čo história, učenie? Zavesíš povolanie definitívne na klinec?“ obrátil sa Al po chvíli od ohňa k Emme.

„Ach, Al, rada by som pokračovala... ale myslím, že v Rokforte už pre mňa nie je miesto,“ povedala so smútkom v očiach.

„Čo to hovoríš? V Rokforte pre teba bude miesto vždy. Sám profesor Dippet...“

„Ja viem, že by ma chcel späť. Ale moja odpoveď, čo som mu dala, platí,“ rezolútne vyhlásila.

Prešla si rukou po tvári. Zrazu vyzerala staršia. „Potrebujem... potrebujem sa spamätať, Albus. Nadýchať sa čerstvého vzduchu, nepočuť už v noci výkriky mučených, nevidieť ich tváre... Tváre tých, ktorým som ublížila. Ktorých som zabila,“ šepala.

„Bolo to nutné...“

„Pre krytie. Áno, viem, nie si jediný, kto mi to povedal. Sama si to opakujem každé ráno. A vieš čo? Je mi z toho zle,“ znechutene sa zaškľabila.

„A najviac ma straší jeho tvár, tvár Credenca Barebona. Ako sa zvrátila v hneve, keď sa dozvedel pravdu. A aký smutný bol jeho výraz, keď pochopil. Odpustil.“

Albus nehovoril nič.

„Videla som to na ňom, vieš? Že nakoniec bol schopný prepáčiť mi všetko...“

Kiež by sme mali viac času,“ vzdychla si.

„Ale tak to býva, čas sa valí neúprosne, ľahostajný k nám ostatným.“

Napila sa whisky.

„Keď už sme pri tom,“ vytrhla sa po chvíli z krátkeho rozmýšľania, „čo tvoje časovraty? Ministerstvo ich bude používať?“

„Zatiaľ sa snažia napodobniť kúzlo kameňov, niečo na spôsob spätného. Nedokážu s tým zájsť veľmi ďaleko, nie je to také silné ako náš prach. Nie že by sa do toho nejako extra hrnuli,“ odfrkol si. „Po nehodách, čo sa stali, dvakrát rozmýšľajú, čo spravia.“

Emma si doliala jantárovú tekutinu.

Albus zo svojej uchlipkával opatrne, akoby to bola posledná whisky na svete.

„To, čo si spravila ty... nevyčítaj si to, Emma.“

„Ale...“ snažila sa protestovať.

„Každý z nás má na výber – medzi tým, čo je správne a tým, čo je ľahké. Vybrala si si správne,“ usmial sa na ňu.

„Kiež by som si nemusela vyberať vôbec.“

„To si želá každý,“ Albus chápavo kývol hlavou a pohladil si bradu, „no v ťažkých časoch sme všetci postavení pred voľbu. Zvládla si to najlepšie, ako si mohla. To viem, lebo ťa poznám. S ničím iným by si sa neuspokojila.

Tak sa tým už netráp.“

Emma sa zasmiala. „Vidíš to, Al? Najprv sa tu ty skoro zrútiš a ja ti hovorím, že si urobil všetko, a potom tu ja poodhalím moje trápenia a ty mi tvrdíš presne to isté. Ako je možné, že pri druhých presne vieme, akí sú, čo môžu a čo by mali, no pri nás samých to nevidíme?“

„Nuž, asi je to náš údol. Odhadnúť iných, zatiaľ čo my sme záhadou.

Ale vieš, čo mám rád na tejto ‚schopnosti‘? Že ti môžem potvrdiť, akou skvelou priateľkou pre mňa si. Iná, no predsa podobná.“

„Priateľka... a kedysi... aj niečo viac?“

„Kedysi,“ pritiaľal váhavo.

Emma sa zahľadela do ohňa, zjavne premýšľajúc. Potom sa pomaly otočila k Albusovi, v očiach plamienky nádeje.

„Čo tak začať odznova? Ako v príbehoch?“

Hm... odznova... po tom všetkom... zamyslel sa Albus. Ale vlastne... vojna dopadla dobre, zvíťazili sme... tak prečo by sme nemali mať šťastný koniec aj my? Veď nikdy nie je neskoro na nový začiatok.

„Prečo sa usmievaš?“

„Začneme odznova,“ vyriekol. Natiahol k nej ruku, pomaly, váhavo. Preplietli si prsty, znova, on ju hladil po ruke palcom. Už nič nevraveli, nebolo treba.

Dlho sedeli pred kozubom a dívali sa na seba, akoby sa videli prvý raz.

A kto vie, možno to tak aj bolo.

„Nejdeme sa pozrieť von? Dnešná noc je ako stvorená na pozorovanie hviezd,“ zaiskrilo sa po istom čase Emme v očiach.

Albus sa len usmial, jemne, pokojne.

„Tak poďme. Možno nám niečo prezradia.“

Hviezdy žiarili na nočnej oblohe ako tisíc diamantov, jasné, a predsa vzdialené a chladné. Boli ich milióny na tmavom pozadí, biele, žlté, červenkasté.

Pod nimi stáli dvaja ľudia objímajúc sa jednou rukou, hlavy otočené k nebu, kochajúci sa krásou prírody.

„Vlastne, keď sme sa už bavili o časovratoch, čo tvoja prvá cesta časom?“ pozrel Albus na Emmu. „Nikdy si mi o nej nechcela nič prezradiť.“

„Tak veľmi to chceš vedieť?“ spýtala sa.

Žmurkol a rozhodne prikývol: „Samozrejme, čakám na to už celé desaťročia.“

„Tak dobre,“ rezignovala. „Ale neprerušuj ma. Je to príbeh, nie hádanie sa tetiek na trhu.“

„Dobre, dobre,“ pobavene pritakal. „Určite to musí byť neobyčajná historka.“

Emma sa očarujúco, no zároveň smutne usmiala.
